

Sygn. akt III CSK 295/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie ze skargi M.S. i M.P.
przeciwko „L” S.A. w likwidacji w K.
o uchylenie wyroku sądu polubownego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 28 lutego 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /16,

**odmawia przyjęcia sprawy do rozpoznania i zasądza
od strony pozwanej na rzecz M.P. kwotę 1.200,00 (tysiąc
dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła swój wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na pierwszej i czwartej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarzący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materiałnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Skarżąca swoje wątpliwości ujęła w pytaniach: czy zastosowanie w umowie sprzedaży udziałów, zawartej pomiędzy stronami będącymi profesjonalnymi uczestnikami obrotu handlowego, w ramach zasady swobody umów wskazanej w art. 353¹ k.c., instytucji kształtującej odpowiedzialność opartą na zasadach

gwarancyjnych za złożone przez sprzedających zapewnienia (oświadczenia) i gwarancje (ang. *representations and warranties*) uzasadnia odstępstwo od konieczności dokładnego ustalenia wysokości szkody i należnego odszkodowania (jak w przypadku tradycyjnej odpowiedzialności odszkodowawczej) oraz czy zaniechanie przez sąd polubowny dokładnego ustalenia wysokości szkody w takim wypadku jest równoznaczne z naruszeniem porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej i musi prowadzić do uchylenia wyroku sądu polubownego na podstawie art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c., czy też może zostać uznane za dopuszczalne uchybienie przepisom postępowania przed tym sądem, nie dyskwalifikujące zapadłego w postępowaniu arbitrażowym orzeczenia w przypadku zasądzenia roszczenia z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej pozwanych wywodzącej się z postanowień umownych uzgodnionych w ramach zasady swobody umów.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurydycznej wskazującej na występowanie odmiennych ocen prezentowanego problemu oraz na to, że przepisy dotyczące tej problematyki nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Ponadto przedstawiona problematyka pozostaje częściowo sprzeczna z ustaleniami przyjętymi za podstawę zaskarżonego wyroku, wyrok sądu polubownego nie został uchylony z uwagi na zaniechania dokładnego ustalenia wysokości szkody, ale z uwagi na to, że został on wydany z naruszeniem podstawowych zasad porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej – tj. zasądzenia od skarżących świadczenia, którego powstanie i wysokość nie została udowodniona.

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej na to, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.).

Zdaniem skarżącej, skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na interpretację przez Sąd drugiej instancji art. 361 k.c. Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącą nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się rażącego naruszenia powołanego przepisu, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Wobec powyższego nie można przyjąć, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj

a.ł.